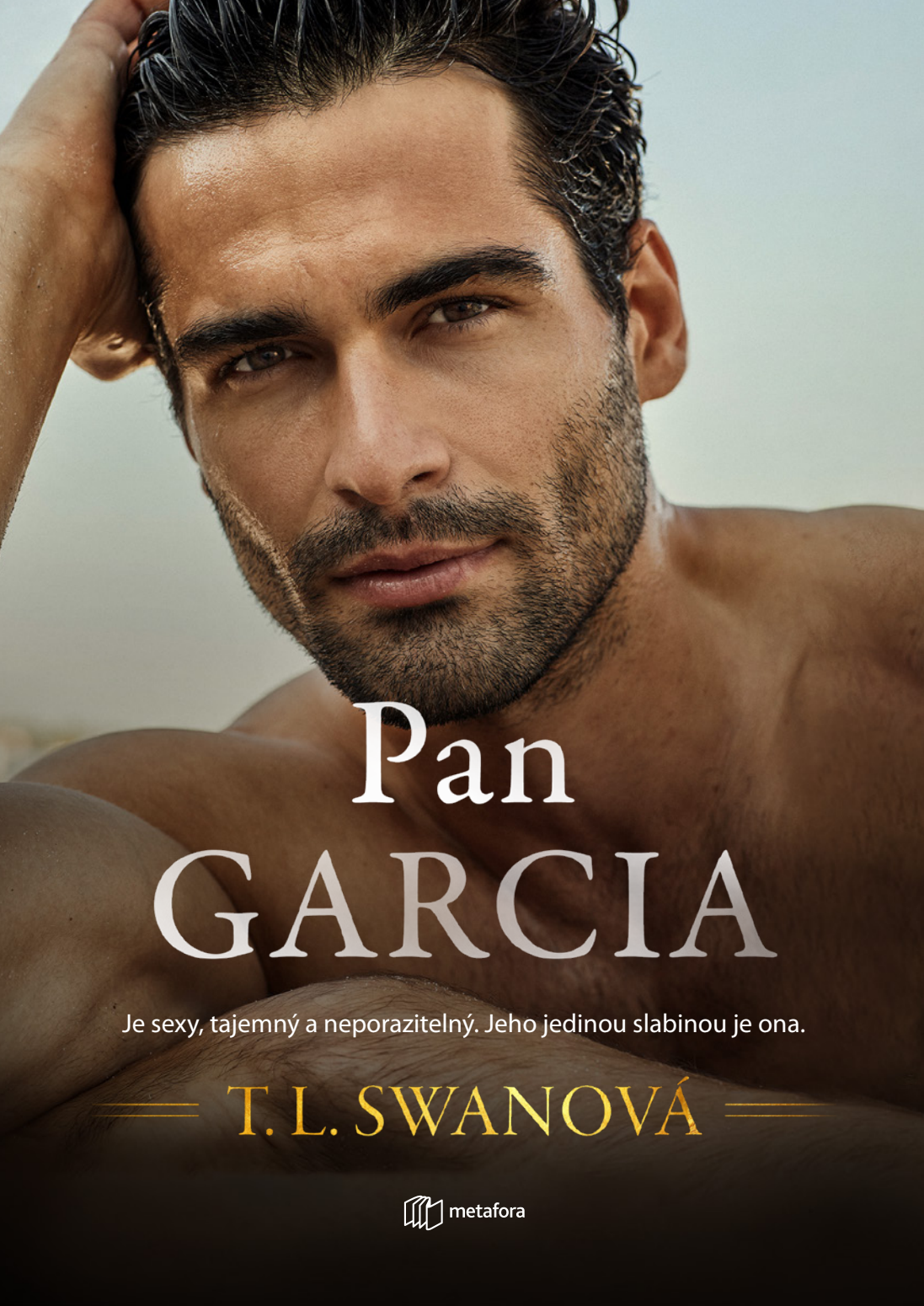

Pan GARCIA

Je sexy, tajemný a neporazitelný. Jeho jedinou slabinou je ona.

— T. L. SWANOVÁ —

BYL KRÁSNÝ, STARŠÍ A TAJEMNÝ. VĚDĚLA JSEM, ŽE MÁME PROBLÉM, HNED JAK SE NAŠE OČI SETKALY.

Seznámili jsme se v kavárně můj první den v práci.
Usmál se, já uvnitř roztála... pak ochutnal moji kávu a vyhodil ji.
Znovu, další den a další.
Tu kávu fakt nesnášel, a přesto se vracel.
Zнала jsem jeho hru.
Říkal, že káva ode mě je smrt v hrnku.
Já jemu zas, že je dar ženám od Boha.
A nelhala jsem.
Pak jsme na sebe narazili mimo kavárnu – a tehdy to začalo
být zajímavé.
Už to nebyl uhlazený gentleman s dokonalými způsoby.
Pan Garcia ukázal svou temnější stránku, jeho touhy byly
dravé a nezkrotné.
Zažehl ve mně oheň.
Nemohli jsme si pomoci a bezhlavě se do sebe zamilovali.
Bylo to opojné.
Ale jeho démoni jsou temní, stejně jako ti moji.
Nevím, jestli to zvládneme, a vím, že mám jen dvě možnosti.
Odejít teď a zachránit se.
Nebo zůstat a doufat, že nás zachrání láska.
Volím druhou možnost.

„Tato kniha je plná napětí a vezme vás na emocionální jízdu. Je to pořádně žhavé počtení, tak se připravte. Romance T. L. Swanové jsou plné silných žen a alfa samců, které nenávidíme, ale přesto je milujeme. Rozhodně doporučuji!“

– čtenářská recenze, Amazon

PAN GARCIA

T. L. Swanová

Přeložila Michaela Vavrušová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Mr. Garcia © 2021 by TL Swan

First published in 2021 by TL Swan

Translation © Michaela Vavrušová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-985-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-984-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-310-0 (print)

PODĚKOVÁNÍ

Neexistují dostatečně vřelá slova,
kterými bych mohla poděkovat svému báječnému týmu.
Nepíšu knihy sama. Mám na to celou armádu.
Tu nejlepší armádu na světě.

Kellie, nejskvělejší osobní asistentce na celé planetě.
Jsi úžasná. Děkuji ti za všechno, co pro mě děláš.
Mé mámě Kerry, která je mou největší oporou
a nejvášnivější fanynkou. Mám tě ráda.

Mým senzačním beta čtenářkám: Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K., Lise D., Nadie a Reně. Děkuji vám. Musíte toho se mnou
tolik vytrpět a nikdy si nestěžujete, ani když kvůli mně musíte
čekat na další kapitolu. Jak se mi poštětilo,
že jste mi vstoupily do života a já vás mohu nazývat svými
kamarádkami, to nikdy nepochopím.

Vicu, pomáháš mi se zlepšovat a já si strašně vážím tvého přátelství.
Lindsey a Lindo, děkuji vám za vše, co pro mě děláte.
Moc si toho cením.

Mým motivovaným šmejdům – miluju vás k sežrání.
Vy víte, kdo jste.

Lindě a mému PR týmu v nakladatelství Forward.

Jste se mnou od začátku
a budete se mnou až do konce.
Za všechno vám děkuji.

Mým holkám ve Swan Squadu.
Mám pocit, že dokud vás mám na své straně, tak dokážu cokoli.
Díky, že mě každý den rozesmáváte.

Společnosti Amazon.
Děkuji, že mi poskytujete tak báječnou platformu,
kde mohu své knihy přivádět k životu. Jsem svou vlastní paní.
Bez vás bych neměla práci svých snů.
Vaše důvěra a podpora, kterou během posledních let
projevujete mé práci, jsou naprosto ohromné.

A svým čtyřem důvodům k životu,
mému nádhernému manželovi a třem dětem:
Vaše láska je moje droga, moje motivace a moje poslání.
Bez vás nemám nic.
Všechno, co dělám, dělám pro vás.

VDĚK

Schopnost být vděčný.

Schopnost projevít uznání a laskavost.

VĚNOVÁNÍ

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíž šestadvacet písmen mi změnilo život.*

*V těchto šestadvaceti znacích
jsem se našla a nyní žiji svůj sen.*

*Až si budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.*

Já to dělám každý den.

April

Ulicemi víří s ohlušujícím lomozem mohutné proudy dopravních prostředků.

Lidé se mezi nimi proplétají jako mravenci a chvátají sem a tam po přeplněném chodníku.

Ranní dopravní špička je v Londýně vždycky hektická. Jako mekka rychlého životního stylu se město hemží těmi nejzanepřázdněnějšími ze všech zaneprázdněných lidí a já nejsem výjimkou. Zrovna pospíchám do kavárny, kde pracuji.

Jdu pozdě, jako obvykle, protože jsem se až do časných ranních hodin učila.

Nutně potřebuji v dnešním odpoledním testu dostat nejvyšší známku. Získat plné stipendium na studium práv bylo sice úžasné, ale žít na druhé straně světa od mé rodiny a přátel už moc ne.

Pokud se mi podaří nasbírat dostatek dobrých známek, doufám, že budu moci přejít zpět do Spojených států a dostudovat tam. Pak bych u sebe alespoň měla svou rodinu, a i když bych byla stále studentka na mizině, necítila bych se tak osaměle.

Svižným krokem dorazím k rušné křižovatce. Tísňí se tu hromada lidí a čeká, až přeblikne semafor, aby mohli přejít na druhou stranu. Postavím se k řadě obchodů, a zatímco čekám, oči mi sklouznou k neupravenému muži, který klečí na kolenou opodál. Nemá boty a v natažené

ruce drží kelímek a prosí okolostojící lidi o drobné. Vytáhnu peněženku. Zatraceně, nemám u sebe žádnou hotovost.

Srdce se mi svírá, když sleduji, jak všichni předstírají, že ho nevidí. Jako by neexistoval nebo na něm nezáleželo – vždyť je to jen poskvrna společnosti.

Jak to, že jsme vůči bezdomovcům a chudákům tak otupěli? Každý automaticky usoudí, že jde o narkomana. Přesně tím si tihle lidé odůvodňují, proč si ho nevšímají. Myslí si, že kdyby zareagovali, podpořovali by jeho závislost. Věří, že mu svou krutostí prokazují laskavost.

Nechápu to, opravdu ne.

S výdechem se zhloubám nad naší depresivní realitou. Tou prosyccenou názvy značek a sociálními sítěmi. Všim, co tenhle ubohý muž není.

Koutkem oka zachytím, jak se před ním zastaví nějaký muž.

Tenhle je vysoký a oděný v drahém obleku. Má černé vlasy, velmi pohledný obličej a vypadá kultivovaně a zámožně.

Tyčí se nad chudákem a shlíží na něj.

Ach ne, co chce dělat? Vyžene ho z ulice za žebrání?

Zavolá policii? Nebo hůř...

Klekne si před bezdomovcem na jedno koleno a mně zatrne.

Na semaforu se rozsvítí zelená, ale já si dělám příliš velké starosti, než abych teď přecházela ulici. Musím vidět, co ten chlap udělá. Doufám, že toho ubožáka nevytáhne na nohy, protože to bych vyletěla z kůže.

Je neškodný. Nech ho na pokoji.

V duchu si představím, jak žebrákovi přispěchám na pomoc a kopnu toho pohledného muže do koulí.

Pitomý zazobaný kretén.

Muž v obleku cosi řekne a bezdomovec přikývne. Sleduji, jak ten první sahá do vnitřní kapsy saka, aby odtamtud vytáhl peněženku, pak z ní bere padesátilibrovou bankovku a podává ji tomu druhému.

Cože?

Na něco se bezdomovce zeptá a žebrák se na něj usměje, jako by mu právě sám bůh seslal posvátný dar. Natáhne ruku, aby elegantovi potřásl pravicí, a ten ji bez zaváhání přijme.

Pracháč laskavě pokývne hlavou, zcela netečný ke svému okolí se zvedne, rozloučí se s žebrákem a poté se otočí a přejde přes ulici.

Dívám se, jak odchází, a sama pro sebe se zaculím. Má víra v lidský druh je zachráněna.

Páni, to bylo nečekané. Vyrazím na cestu s novým elánem. Konečně se dostanu na druhou stranu křižovatky, projdu dalšími dvěma ulicemi a minu dva bloky, když vtom před sebou opět zahlédnu toho muže v obleku. Natáhnu krk, abych viděla, co dělá. Dezinfikuje si ruce přípravkem z malé lahvičky, kterou vytáhl z kapsy.

Zahřeje mě z toho u srdce. Počkal, dokud se bezdomovci neztratí z dohledu, než si očistil ruce.

Ohleduplnost mu také nechybí.

Zůstanu stát na místě a pozoruji ho. Je sympatický, věkově zhruba okolo pětatřiceti.

Zajímalo by mě, která šťastná mrcha je jeho žena. Vsadím se, že jeho děti jsou také laskavé.

Zmizí za rohem a já se otočím a vstoupím do kavárny. Nade dveřmi přitom zazvoní zvonek.

Monica ke mně zvedne oči od kasy. „Čau.“

„Ahoj.“ Usměju se a projdu kolem ní dozadu, abych si dala tašku do skříňky.

Kavárna je nacpaná a všechny židle jsou obsazené. Zatraceně, doufala jsem, že to bude klidné ráno. Potřebuji si šetřit energii na svou odpolední zkoušku.

„Čau, kočko,“ pozdraví mě Lance, který právě nese krabici kelímků k zadním dveřím.

„Myslela jsem, že dnes pracuješ večer,“ zamračím se.

„Teď mi volali, abych přišel.“ Povzdechne si. „*Všobec* dneska nemám na tuhle zasranou díru náladu.“

„Vítej v klubu.“ Navléknu si na sebe černobílou zástěru, vzadu ji zavážu a pak zamířím na své místo u kasy. „Vystřídám tě.“

DLoubnu do Monicy bokem, abych ji odstrčila z cesty, a ona zavrávorá.

„To je dobře,“ zamumlá. „Umírám na bourbonitidu.“

„Bourbon je zlo. Ta sračka tě zabije,“ zašeptám.

Další člověk ve frontě postoupí dopředu.

„Dobrý den. Co vám můžu nabídnout?“

„Máte kozí mléko?“ zajímá se stylově vypadající žena.

„Ehm.“ Zalétnu pohledem za sebe, abych se zeptala Monicy, ale ta se mezitím vytratila. O kozím mléce jsem ještě jaktěživa neslyšela.

„Dám si kurkumové latté z kozího mléka, děkuji,“ nadiktuje si zákaznice.

„Jen to skočím zkontrolovat.“ Rychle odběhnu dozadu, abych našla někoho, kdo by mi mohl poradit. Lance řeže krabice. „Děláme kurkumové latté z kozího mléka?“

Lance zkroutí obličej. „Kdo by chtěl takové patoky pít?“

„Ta potřeštěná ženská u pultu.“

„Do prdele práce,“ utrousí suše. „Lidi se snaží být až příliš trendy. Kurkuma s kozím mlékem. Teď už jsem opravdu slyšel všechno.“

„Takže to znamená ne?“

„Rozhodně ne.“ Rozdrtí krabici. „U nás kozy nedojíme.“

Zahihňám se. Monica se kolem nás protáhne k zadním dveřím a ven do uličky. „Jdu na záchod. Je mi špatně.“

„Jsi v pohodě?“ zavolám za ní, zatímco sleduji, jak uhání ke dveřím.

„Co s ní je?“ vyzvídá Lance.

„Kocovina. Bourbon.“

Lance se zašklebí. „Hnus.“

„Vem to za mě u kávovaru, jo?“ křikne po mně Monica, než se za ní zabouchnou dveře.

Vrátím se zpět do přední části kavárny, kde se mezitím utvořila obrovská fronta. Super. „Je mi líto, žádnou kurkumu s kozím mlékem nemáme.“

„Jak to, že ne?“ opáčí zákaznice.

„Protože ji nevedeme. Omlouvám se.“ Přinutím se k úsměvu. „Tahle kavárna kozí mléko nepoužívá.“

„To mi ale nestačí. Chci mluvit s manažerem.“

Bože, jdi do háje, krávo. Dneska na tebe nemám náladu. Momentálně tu ani žádný manažer není.

„Okamžitě!“ dožaduje se.

Opět nasadím falešný úsměv. „Hned pro něj zajdu.“ Napochoduji dozadu za Lance. „Chce mluvit s manažerem.“

„Kdo?“

„Ta kozí ženská.“

„Kvůli čemu?“

„Nevím. Podělaným kozám! Běž tam.“ Vykročím zpět za kasu. „Za minutku bude u vás.“ Usměju se. „Mohla byste prosím ustoupit stranou, ať můžu obsloužit někoho dalšího?“

Zlostně se na mě zahledí, založí si ruce na prsou, potom ukročí stranou a čeká.

„Co to bude pro vás?“ Obrátím se k dalšímu muži.

„Zdravíčko.“ Zazubí se. Ach bože... *ty ne.* „To jsem já, Michael.“

„Ano.“ Oklepu se. „Pamatuju si. Zdravím, Michaele. Co vám mohu přinést?“

„Dám si to, co obvykle.“ Zamrká.

Zadám jeho objednávku. Nade dveřmi zazvoní zvonek, který mi oznámí, že dovnitř vešel další zákazník. „To budou čtyři libry devadesát pět,“ sdělím Michaelovi chladně.

Vezmu jeho kartu a protáhnu ji platebním terminálem. Nemůžu s Michaelem vést nezávaznou konverzaci, protože má tendence příliš flirtovat.

„Chci kozí mléko,“ slyším, jak se ta žena opět dožaduje.

„No, ale my žádné nemáme,“ odpoví Lance. Z jeho tónu poznám, že dnes na tyhle blbosti taky nemá náladu.

„Chci, abyste ho okamžitě přidali do nabídky.“

Letmo na Lance pohlédnu. V obličeji má vražedný výraz a já se musím kousnout do rtu, abych zakryla úsměv.

„Podívejte, dámo, jestli chcete kozí mléko, budete si muset zajít někam jinam. My si na dojení koz nepotrpíme.“

„Radši byste dojili krávu?“

„Nebo ji vykopli z naší kavárny,“ poznamená Lance suše. „Jedno, nebo druhé.“

Ježíši... Sklopím hlavu ve snaze se nerozesmát.

„Vy mě nazýváte krávou?“ zajímá se žena.

Do háje, už proboha vystřel, mrcho. Divadla jsme si užili dost. Seber se a běž.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptám se dalšího zákazníka a podívám se, kdo je na řadě.

Z čela fronty na mě zírají velké hnědé oči a já samým překvapením o krok ustoupím.

Je to on.

Ten chlápek z ulice.

„Zdravím,“ usměju se ostýchavě a zastrčím si pramínek vlasů za ucho.

Má na sobě dokonale padnoucí tmavě modrý oblek s nažehlenou bílou košilí. Podle vzhledu by to mohl být Evropan nebo něco takového.

„Dobrý den.“ Hlas má hluboký a zastřený.

Cítím, jak mi do tváří stoupá horkost, a nervózně se zaculím. „Dobrý den.“

Navzájem na sebe hledíme. *To mě podržte.* Ten chlap je naprosto nádherný.

Po tváři mu přelétne náznak úsměvu, jako by mi četl myšlenky.

Znovu se na něj přihloupale zaculím a nahrbím ramena.

Povytáhne obočí. „Chcete znát mou objednávku?“

„Ach.“ Odmlčím se. „Čekala jsem na vás,“ zalžu. Do prdele, chovám se jako nějaká okouzlená pubertačka. *Vzpamatuj se, ty huso.* „Co byste rád?“

„Dám si dvojité macchiato, prosím.“

Zkroutím rty, abych zatajila úsměv. Dokonce i jeho kafe je rajcovní.

„Budete chtít ještě něco?“ zeptám se.

Zvedne obočí. „Například?“

Otevřu pusy, abych něco řekla, ale nevypadnou ze mě žádná slova.

Ušklibne se, když si uvědomí, do jakých mě přivádí rozpaků.

Sakra, chovej se krucinál normálně, ano?

„Muffin?“ odpovím. „Jsou vynikající.“

„Dobře.“ Zadívá se mi do očí. „Co kdybyste mě překvapila, April?“

Zírám na něj a mozek mi vynechává. „Jak znáte mé jméno?“

„Máte ho na zástěře.“

Pevně sevřu víčka. „A jo... jasně.“ *Prosím, matičko země, ať se propadnu. To jsem to zase zpackala jako nána.* „Ach, omluvte mě. Dnes se něj jak nechytám,“ zakoktám.

„Mně to připadá, že se chytáte výtečně.“ Poprvé mi věnuje upřímný úsměv a já to pocítím až v prstech u nohou.

Je to oficiální: *tenhle chlap je k sežrání.*

„A vaše jméno?“ Přiložím propisku k jeho kelímku.

„Sebastian.“

„Pan Sebastian?“

„Pan Garcia.“

Sebastian Garcia. I jméno má rajcovní. „Nechtěl byste ještě kávu pro svou ženu?“

„Žádná žena není.“

„Tak přítelkyni?“

„Ani přítelkyně.“ Na obličej se mu opět mihne úsměv. Ví, že z něj tahám informace.

Visíme jeden na druhém očima a vzduch mezi námi zapraská.

Muž, který stojí ve frontě za panem Garciou, si ztěžka povzdechne. „Já mám docela naspěch, víte.“

Jdi do háje. Já se tu snažím flirtovat.

Debil.

Pan Garcia ustoupí stranou a já obrátím pozornost k muži za ním.

„Co si dáte?“

„Chci šunkovo-sýrový toast a kvapem,“ vyštěkne.

„Samozřejmě, pane.“ Krucinál, proč jsou dnes všichni kretěni v Londýně zrovna v mojí kavárně?

„Pardon,“ uslyším z boku.

Když vzhledneme, zjistíme, že pan Garcia přistoupil o krok blíž.

„Co je?“ oboří se na něj ten debil.

„Co jste to právě řekl?“ Pan Garcia povytáhne obočí. Ve tváři má vepsané podráždění.

Muž se zaraženě příkrčí. „Spěchám.“

„Není nutné být nezdvořilý.“ Pan Garcia mu zpřímá pohledné do tváře. „Omluvte se.“

Muž zakoulí očima.

„Hned.“

„Promiňte,“ zamumlá muž směrem ke mně.

Stisknu rty, abych se ubránila úsměvu.

Pan Garcia ustoupí zpět na své místo u stěny.

Cítím, jak mi tváře rudnou vzrušením.

Slint.

„Za minutku to bude,“ ujistím ho. Muž přikývne a neřekne už ani slovo.

Rozhlédnu se kolem a přemýšlím, kdo dělá kávy.

A do prdele, mám je dělat já.

Počkat, jak se vlastně dělá dvojité macchiato?

Ještě nikdy jsem ho nedělala. I když ostatní jsem při tom sledovala milionkrát. Soustředím se a připravím ho tak, jak si myslím, že ho připravují oni. Obrátím se zpět k zákazníkům.

„Pan Garcia,“ zavolám a on pokročí vpřed. „Tumáte.“

Když si ode mě kávu bere, zahledí se mi do očí. „Děkuji.“ Přikývne, pak se otočí a já sleduju, jak kráčí ke dveřím. Sakra... to je vše?

Otoč se a pozvi mě na rande, do háje.

Najednou se zastaví a mně se zatají dech. Ohlédne se. „Na viděnou zítra, April.“

Usměju se. „To doufám.“

Skloní hlavu, vrhne po mně poslední dechberoucí úsměv a pak vyjde ven na ulici. Jako malé děcko popadnu hadřík a prakticky se rozběhnu do přední části kavárny, abych mohla sledovat, kterým směrem se vydá.

Předstírám, že utírám stůl u okna, a přitom ho potajím šmíruju.

Sebastian projde kolem několika obchodů, pak si usrkne kávy a zašklebí se. Zkrouť obličej, potřese hlavou a hodí kelímek do koše.

Cože? Po tom všem si ho ani nevypil!

Vyjeveně otevřu ústa.

„Tak obslouží mě tady někdo, nebo co?“ ozve se ten nezdvořilý muž od pultu.

„Ano, jistě, pane.“ Přinutím se k dalšímu falešnému úsměvu a vrátím se zpět ke kávovaru.

Dostaneš to nejhorší posraný kafe, jaké jsem kdy udělala, debile.

A to je podle reakce pana Garcii hodně špatné.

* * *

Kráčím chodbou budovy Holmes Court, mého ubytování na univerzitních kolejích.

Myslím, že jsem tu zkoušku zmrvila, do háje.

Chodbou se rozléhá zvuk smíchu a v dálce jde slyšet slabý rytmus techna. Vracet se sem domů je živoucí peklo.

Ještě nikdy jsem žádné bydlení nenáviděla tolik, jako nenávidím tohle. Totiž, všichni tu jsou celkem milí, ale já si připadám jako jejich ba-bička. Ve dvaceti pěti letech mě tu berou jako starší studentku, ale kvůli mému stipendiu jsem z nějakého důvodu skončila na koleji s prváky, kterým je všem osmnáct a kteří právě poprvé vylétli z rodného hnízda.

Všichni jsou buď zpití pod obraz, nebo se oddávají sexu a mně by i bylo docela jedno, co dělají, ale musí u toho tropit tak zatracený kravál?

Je to tady jako nonstop noční klub. Celou noc propaří a celý den prospí.

Jak je možné, že vůbec prochází nějakými předměty, je nad moje chápání.

Ztěžka vydechnu a vyplahočím se po schodech. Hudba nyní nabírá na hlasitosti. Samozřejmě.

Penelope Wittcomová: moje sousedka a úhlavní nepřítelkyně. Sdílíme společnou zeď a já se na své straně snažím studovat, spát a být zodpovědná studentka. Na její straně se konají samé večírky a orgie. Její ložnice je na kampusu známá jako ‚Párty kvartýr‘.

Otevřený celou zasranou noc.

Dokonce jí tam visí i disco koule.

Lidé tam chodí a odchází v každou denní dobu, bouchají dveřmi, paří a výskají. Abych řekla pravdu, myslím, že možná dealuje drogy. Musí. Nikdo nemůže být takhle populární a mít tolik návštěv. Je k vzteku, že je navíc nesmírně inteligentní a jednou se z ní stane počítačová vědkyně.

A to zdaleka není to nejhorší.

V životě jsem nikoho neslyšela tolik rvát při sexu!

Už jsem ztratila přehled o tom, kolik chlapů vystřídala. Chci říct, že jí to přeju – aspoň jedna z nás si vzne –, ale musí pokaždé, když se udělá, výt?

Několikrát jsem zkoušela podat stížnost. Požádala jsem o přesun do jiné budovy. Udělala jsem vše, co bylo v mých silách. Ale člověk se těžko něčeho dočká, když Penelope spí s vedoucím patra.

Nehledě na to, že jsem tady na stipendium. Neplatím za své bydlení, takže to prostě musím skousnout.

Stačí, když přežiju zbytek tohoto roku, a pak snad budu mít dostatečně dobré známky, abych dostala stipendium na návrat do Států.

Když jsem opustila svého pitomého, nevěrného exmanžela Roye, odešla jsem s prázdnýma rukama. Každý cent, který jsem kdy vydělala, je v tom domě, ve kterém stále bydlí, a dokud nepřistoupí na jeho prodej, nezbývá mi než žít s důsledky.

Jsem nyní ve druhém ročníku na právech, na což jsem pyšná, ale taky musím bydlet tam, kde studuju. Ucházela jsem se o každou práci pod sluncem, jenže můj obor má časově náročnou výuku a zdá se, že s mým rozvrhem nikdy nic neseď. Jsem vděčná za svou práci v kavárně, ale s pouhými třemi směny týdně to zkrátka nevynáší dost, abych si mohla pořídit svůj vlastní byt. Takže můj život prozatím vypadá takhle.

Když procházím kolem Penelopina pokoje, muzika tam duní opravdu na plné pecky. Dveře má zaklíněné dokořán. Na podlaze její ložnice sedí čtyři nebo pět kluků a do chodby se odtamtud line štiplavý smrad cigaretového kouře.

Bez sebemenšího úsměvu kolem nich projdu do svého pokoje a zavřu za sebou dveře. Hlasitou hudbu to ztlumí jen malinko, a tak si nasadím sluchátka. Kdo by to byl řekl, že se bez odhlučňovacích sluchátek neobejdu, pokud budu chtít přežít den?

Zapnu televizi, která je k mým sluchátkům připojená přes bluetooth. Vezmu si z lednice minerální vodu, plácnu sebou na gauč a začnu projíždět telefon. Otevřu e-mail.

Předmět: Přihláška

Odesílatel: Klub Exotic

Příjemce: April Bennetová

Gratulujeme, April.

Úspěšně jste postoupila k pohovoru v klubu Exotic.

Těšíme se, že se s vámi setkáme na adrese 290 High Street, London East 22. den příštího měsíce v 11:00.

Platíme vyšší sazbu, než je minimální mzda, máme vynikající plán kariérního rozvoje a nabíráme deset členů týmu, kteří se přidají k naší milované partě.

Potvrďte, prosím, svou účast do sedmi dnů od obdržení vaší pozvánky.

Klub Exotic.

Okamžitě se vsedě napřímím.

O tuhle práci jsem se ucházela před *měsíci*. Jedna holka, co dřív dělala v kavárně, pracovala také jednu noc v týdnu na baru v klubu Exotic a ta práce pokrývala celý její nájem.

Vzrušeně vyskočím z gauče.

Teda, vím, že to není ideální. Je to pánský klub, ale jde jen o práci za barem.

Jak těžké může být nalévat pití?

Navíc musím stejně každou noc poslouchat Penelopiny sexuální hrátky, aniž by mi za to někdo platil. Jsem si docela jistá, že moje nevinné oči a uši snesou v těchhle dnech cokoli.

Pokud si do té doby nic nenajdu, mohlo by to klapnout. Znovu e-mail rychle přelétnu očima. Bože, to je ale až za pět týdnů.

Zatraceně, pět týdnů je dlouhá doba.

Telefon mi začne vibrovat.

„Haló.“

„Haló, April?“

„Ano.“ Ten hlas nepoznávám.

„Tady Anika z klubu Exotic.“

„Aha,“ zamračím se. „Zrovna jsem od vás otevřela e-mail.“

„Ano, kvůli tomu volám. Jeden člověk nám právě odešel bez varování a vy jste byla první na našem seznamu kandidátů, kdo odpověděl.“

„Aha...“

„Nechcete přijít na pohovor už zítra? Víím, že je to narychlo, ale jinak máte pohovor až příští měsíc.“

Rychle si v duchu procházím zítřejší rozvrh. Nejspíš bych mohla vynechat nějakou přednášku. „Jo, jasně. To by bylo skvělé. V kolik hodin?“

„Mohla byste tu být v jedenáct?“

Směna v kavárně mi končí až o půl jedenácté. Mohla bych se ale nachystat před směnou. „Dobře, to zní báječně, děkuji,“ usměju se nadšeně. „Na shledanou zítra.“

* * *

„Co si dáte, pane?“

„Dám si sýrový toast z žitného chleba a flat white, prosím.“

„Jistě.“ Usměju se a natukám jeho objednávku do pokladny. Odpracovávám si další den v kavárně za dalších pár drobných. „To bude devět liber devadesát pět, děkuji.“

Podá mi peníze a vzdálené zacinkání zvonku nade dveřmi mi ohlásí, že přišel nový zákazník.

Tohle je ta nejdelší směna, jakou jsem si kdy v kavárně odkroutila. Jsem nervózní ze svého dnešního pohovoru. Celou noc jsem o tom přemýšlela a dospěla jsem k závěru, že tu práci opravdu chci.

Kdybych zvládla odpracovat aspoň dvě směny za týden, mohla bych se vystěhovat z kolejí a nastěhovat se do vlastní garsonky.

Jen si to představte!

Moc se netěš. Ještě jsi tu práci nedostala, připomenu si.

„Co to bude?“ zeptám se, zvednu hlavu a zahledím se přímo do očí pana Garcii.

Vrátil se.

„Dobrý den,“ pronese tím svým hlubokým hlasem.

Vzduch mezi námi opět udělá tu zvláštní věc... jako by se elektřina spojila s motýly.

„Vrátil jste se pro mé další skvělé kafe?“ uculím se.

Věnuje mi pomalý, sexy úsměv. „Vrátil.“